

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

6 октомври 2021 година *

„Преюдициално запитване — Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Взаимно признаване — Финансови санкции — Рамково решение 2005/214/ПВР — Причини за отказ за признаване или изпълнение — Член 20, параграф 3 — Решение за налагане на финансова санкция — Зачитане на правото на защита — Връчване на наказваното лице на документи на език, който то не разбира — Превод на съществените елементи на решението“

По дело C-338/20

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Районен съд Лодз — Лодз център, Полша) с акт от 7 юли 2020 г., постъпил в Съда на 22 юли 2020 г., в рамките на производство за признаване и изпълнение на финансова санкция, наложена на

D.P.,

при участието на:

Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, L. Bay Larsen, M. Safjan и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek

секретар: Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty, от J. Szubert, Prokurator Regionalny,
- за полското правителство, от В. Majczyna, в качеството на представител,

* Език на производството: полски.

- за нидерландското правителство, от K. Bulterman, P. Huurnink и J. Langer, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от M. Rynkowski и M. Wasmeier, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 2 септември 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (ОВ L 76, 2005 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 150), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24, наричано по-нататък „Рамково решение 2005/214“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на производство, образувано по искане на Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) (Централно бюро за събиране на финансови санкции, Министерство на сигурността и правосъдието, Нидерландия, наричано по-нататък „CJIB“), за признаването и изпълнението в Полша на наложената на D.P. в Нидерландия финансова санкция за нарушение на правилата за движение по пътищата.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 1 и 2 от Рамково решение 2005/214 гласят:
 - „(1) На заседанието си на 15 и 16 октомври 1999 г. в Тампере Европейският съвет подкрепи принципа на взаимното признаване, който да се превърне в крайъгълен камък на правното сътрудничество както по граждански, така и по наказателни дела [в Европейския съюз].
 - (2) Принципът на взаимното признаване следва да важи за финансови санкции, които са наложени от съдебни или административни органи[,] с цел улесняване изпълнението на такива финансови санкции в друга държава членка, различна от държавата членка, в която са били наложени“.

4 Член 1 от това рамково решение е озаглавен „Определения“ и гласи:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

а) „решение“ означава влязло в сила решение за плащане на финансова санкция от страна на физическо или юридическо лице, което:

[...]

ii) е взето от несъдебен орган на [решаващата държава] по отношение на деяние, което е наказуемо по нейното законодателство, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;

iii) е взето от несъдебен орган на [решаващата държава] по отношение на действия, които по нейното законодателство се наказват като правонарушения, при условие че съответното лице е имало възможността да отнесе въпроса до съд, който е компетентен и по наказателни дела;

[...];

б) „финансова санкция“ означава задължението за плащане на:

i) парична сума, която е наложена с решението за осъждане за [правонарушение];

[...]“.

5 Член 3 от Рамковото решение е озаглавен „Основни права“ и предвижда:

„Настоящото рамково решение не накърнява задължението за зачитане на основните права и на общите правни принципи съгласно член 6 от Договора [за ЕС]“.

6 Член 4 от Рамковото решение е озаглавен „Предаване на решения и включване на централния орган“ и в параграф 1 предвижда:

„Едно решение заедно с удостоверението, което е предвидено в настоящия член, може да бъде предадено на компетентните органи на държава членка, в която физическото или юридическото лице, срещу което е постановено решението, разполага с имущество или получава доходи, обичайно пребивава, респ. — в случай на юридическо лице — има регистрирано седалище“.

7 Член 5 от Рамково решение 2005/214 е озаглавен „Приложно поле“ и в параграф 1 предвижда:

„Съгласно настоящото рамково решение следните [правонарушения], ако са наказуеми в решаващата държава и по начина, по който са определени в нейното право, водят до признаване и изпълнение на решенията и без проверка за съществуването на двойна наказуемост:

[...]

– поведение, което нарушава разпоредбите за движение по пътищата, включително нарушения на разпоредбите за времетраенето на управление и почивка на МПС, както и разпоредбите относно опасни товари,

[...]“.

- 8 Член 6 от това рамково решение има следната редакция:

„Компетентните органи в изпълняващата държава признават решение, което е предадено в съответствие с член 4, без всякакви допълнителни формалности и незабавно предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, освен ако компетентният орган реши да предяви някоя от причините за отказ [за] признаване или [за] изпълнение по член 7“.

- 9 Член 7 от споменатото рамково решение е озаглавен „Причини за отказ [за] признаване или изпълнение“ и гласи:

„[...]“

2. Освен това компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че:

[...]

„ж) съгласно предвиденото в член 4 удостоверение в случай на писмено производство и в съответствие със законодателството на [решаващата] държава заинтересованото лице не е било уведомено лично или чрез упълномощен съгласно националното законодателство представител за правото си на оспорване и за предвидените за тази цел срокове;

[...]

3. В случаите, посочени в параграф 1 и параграф 2, букви в), ж), и) и й), преди компетентният орган на изпълняващата държава да вземе решение за отказ за признаване и изпълнение на решение изцяло или частично, той се консултира по подходящ начин с компетентния орган на [решаващата държава] и при целесъобразност отправя искане за незабавно предоставяне на цялата необходима информация“.

- 10 Съгласно член 20, параграф 3 от същото рамково решение:

„Всяка държава членка може да откаже приемането и изпълнението на решения, когато удостоверението по член 4 дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи съгласно член 6 от Договора. В този случай се прилага процедурата по член 7, параграф 3“.

Полското право

- 11 Член 611ff, параграф 1 от Kodeks postępowania karnego (Наказателно-процесуален кодекс) в редакцията му, приложима към спора в главното производство, гласи:

„При получаване на искане от държава — членка на Европейския съюз, наричана в тази глава „решаващата държавата“, за изпълнение на влязло в сила решение, с което се налага финансова санкция, последното подлежи на изпълнение от районния съд, в чийто район извършителят притежава имущество или получава доходи, или пребивава постоянно или временно [...]“.

- 12 Член 611fg, параграф 1, точка 9 от Наказателно-процесуалния кодекс в редакцията му, приложима към спора в главното производство, дава право на полския съд да откаже изпълнението на решение, ако от съдържанието на удостоверение е видно, че лицето, за което се отнася решението, не е било надлежно информирано за възможността и правото да го обжалва.

Нидерландското право

- 13 Съгласно предоставената в акта за преюдициално запитване информация СЈІВ е централният административен орган, отговарящ за събирането на вземания по наказателни постановления, издадени за извършени на територията на Кралство Нидерландия нарушения.
- 14 Издаденото от СЈІВ наказателно постановление подлежи на обжалване пред прокуратурата в L. в шестседмичен срок.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 15 На 21 януари 2020 г. СЈІВ сезира запитващата юрисдикция Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Районен съд Лодз — Лодз център, Полша) с искане за признаване и изпълнение на негово решение от 22 юли 2019 г., влязло в сила на 2 септември 2019 г., с което налага на D.P., пребиваващ в Полша, глоба в размер на 210 EUR за нарушение на правилата за движение по пътищата, и по-конкретно за това, че на 11 юли 2019 г. е управлявал превозно средство с две неотговарящи на изискванията гуми.
- 16 В отговор на отправено му от запитващата юрисдикция искане за информация СЈІВ посочва, че решението от 22 юли 2019 г. е връчено на адресата без превод на полски език. Освен това СЈІВ отбелязва, че това решение е изготвено на нидерландски език и че към него са приложени както допълнителни уточнения на английски, френски и немски език, така и препратка към интернет страницата www.cjib.nl, на която е поместена информация на полски език по-специално за това как заинтересованото лице може да плати глобата, да я обжалва или да се свърже със СЈІВ за още разяснения.
- 17 В съдебно заседание пред запитващата юрисдикция D.P. обяснява, че някъде в началото на декември 2019 г. е получил писмо от Нидерландия, но тъй като то не е съдържало превод на полски език, не е могъл да го разбере и съответно да му отговори.
- 18 Запитващата юрисдикция признава, че Рамково решение 2005/214 не съдържа разпоредби, от които изрично да следва, че на адресат на решение за налагане на финансови санкции трябва да се връчва и превод на съответното решение, но счита, че също както при уведомленията за правонарушения, които попадат в приложното поле на Директива (ЕС) 2015/413 на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2015 година за улесняване на трансграничния обмен на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата (ОВ L 68, 2015 г., стр. 9) и на Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година относно правото на устен и писмен превод (ОВ L 280, 2010 г., стр. 1), всяко решение за налагане на финансова санкция трябва да се връчва на наказваното лице на разбираем за него език, за да може то да упражни правото си на защита и за да бъде гарантирано правото му на справедлив съдебен процес.

- 19 В този контекст запитващата юрисдикция се позовава на практиката на Европейския съд по правата на човека по член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и по-конкретно на решенията на ЕСПЧ от 28 август 2018 г., *Vizgirda c/y Словения* (CE:ECHR:2018:0828JUD 005986808) и от 21 февруари 1984 г., *Öztürk c/y Германия* (CE:ECHR:1984:1023JUD 000854479), от които следва, от една страна, че правото да се получи превод на съдебния акт и на информацията за възможностите за обжалването му, представлява съществен елемент от правото на справедлив съдебен процес и от друга страна, че гарантираните с член 6 от ЕКПЧ права се прилагат и за по-маловажни случаи, включително и при административнонаказателните производства. Самият Съд приел в решение от 12 октомври 2017 г., *Sleutjes (C-278/16, EU:C:2017:757)*, че задължението за превод важи дори и за леки правонарушения.
- 20 При тези обстоятелства *Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi* (Районен съд Лодз — Лодз център) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Позволява ли връчването на наказаното лице на решението, с което се налага финансова санкция, без да е осигурен преводът му на разбираем за адресата език, органът на държавата, изпълняваща решението, да откаже изпълнението му въз основа на разпоредбите за транспониране на член 20, параграф 3 от Рамково решение [2005/214] поради нарушаване на правото на справедлив съдебен процес?“.

По преюдициалния въпрос

- 21 С въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че дава право на органа на изпълняващата държава членка да откаже да изпълни решение — по смисъла на член 1, буква а) от това рамково решение и за налагане на финансова санкция — ако е връчено на адресата си без превод на разбираем за него език.
- 22 Най-напред следва да се припомни, че както се установява по-конкретно от членове 1 и 6, както и от съображения 1 и 2 от него, Рамково решение 2005/214 има за цел да създаде ефикасен механизъм за трансгранично признаване и изпълнение на влезли в сила решения за налагане на финансова санкция от физическо или юридическо лице вследствие на извършването на някое от изброените в член 5 правонарушения (решение от 4 март 2020 г., *Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153*, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 23 Всъщност целта на Рамково решение 2005/214 е, без да се хармонизират законодателствата на държавите членки в областта на наказателното право, да се гарантира изпълнението на финансовите санкции в държавите членки благодарение на принципа на взаимно признаване (решение от 4 март 2020 г., *Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153*, т. 49).
- 24 Принципът на взаимно признаване, на който се основава системата на Рамково решение 2005/214, предполага по силата на член 6 от него, че държавите членки по принцип са длъжни да признават без всякакви допълнителни формалности решението за налагане на финансова санкция, което е предадено в съответствие с член 4 от това рамково решение, и незабавно да предприемат необходимите действия за неговото изпълнение, като причините

за отказ за признаване или изпълнение на такова решение трябва да се тълкуват ограничително (решение от 4 март 2020 г., Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, т. 50 и цитираната съдебна практика).

- 25 Относно причините за отказ трябва по-конкретно да се отбележи, че Рамково решение 2005/214 изрично изброява в член 7, параграфи 1 и 2 причините за отказ за признаване или изпълнение на попадащи в приложното му поле решения.
- 26 Освен това съгласно член 3 от Рамково решение 2005/214 то не накърнява задължението за зачитане на основните права и на общите правни принципи по член 6 ДЕС, поради което и член 20, параграф 3 от това рамково решение предвижда, че компетентният орган на изпълняващата държава членка може да откаже признаване и изпълнение на решението за налагане на финансова санкция в случай на нарушение на основните права или на общите правни принципи, посочени в член 6 ДЕС (решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitiele Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансови санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 37).
- 27 В този смисъл, когато удостоверението по член 4 от Рамково решение 2005/214, което придружава решението за налагане на финансова санкция, дава основание да се предполага, че са нарушени основни права или общи правни принципи по член 6 ДЕС, компетентните органи в изпълняващата държава могат да откажат признаването и изпълнението на такова решение при наличието на някоя от причините за отказ за признаване или изпълнение, изброени в член 7, параграфи 1 и 2 от това рамково решение, както и на основание член 20, параграф 3 от него (решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitiele Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансови санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 28 Сред тези основни права са, от една страна, правото на справедлив съдебен процес, което е неразделна част от правото на ефективна съдебна защита, и от друга страна, правото на защита, прогласено съответно в член 47, втора алинея и в член 48, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз, които съгласно разясненията относно последната (ОВ С 303, 2007 г., стр. 17) отговарят съответно на член 6, параграфи 1 и 3 от ЕКПЧ.
- 29 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 75 от заключението си, Съдът е признал, че пътнотранспортните нарушения представляват „престъпления“ (вж. в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., Latvijas Republikas Saeima (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 86—93 и цитираната съдебна практика). Предвид това и с оглед на практиката на Европейския съд по правата на човека по член 6 от ЕКПЧ за целите на тълкуването на член 47, втора алинея и член 48, параграф 2 от Хартата на основните права трябва, съгласно член 52, параграф 3 от последната, да се има предвид, че производството за налагане на финансови санкции за такива правонарушения, включително и досъдебната фаза, попада в приложното поле на член 6, параграфи 1 и 3 от ЕКПЧ (вж. в този смисъл решения на ЕСПЧ от 19 октомври 2004 г., Falk c/у Нидерландия, SE:ECHR:2004:1019DEC006627301 и от 20 октомври 2015 г., Dvorski c/у Хърватия, SE:ECHR:2015:1020JUD 0025, § 76 и цитираната съдебна практика).
- 30 В този смисъл адресатите на решение, което попада в приложното поле на Рамково решение 2005/214, имат основание да се позовават на основните права, закрепени в член 47, втора алинея и в член 48, параграф 2 от Хартата на основните права, и следователно органите на държавите членки трябва да гарантират спазването на тези права.

- 31 Предвид това следва да се установи какви задължения за предоставяне на превод при връчването на такова решение налагат евентуално тези разпоредби на органите на решаващата държава членка.
- 32 В това отношение следва да се отбележи, че Рамково решение 2005/214 не урежда конкретно връчването на адресата на решение по смисъла на член 1, буква а) от това рамково решение за налагане на финансова санкция за пътнотранспортно нарушение. Всъщност член 7, параграф 2, буква ж) от споменатото рамково решение само посочва, че компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже признаването и изпълнението на решението, когато е доказано, че съгласно предвиденото в член 4 от същото рамково решение удостоверение в случай на писмено производство и в съответствие със законодателството на решаващата държава заинтересованото лице не е било уведомено лично или чрез упълномощен съгласно националното законодателство представител за правото си на оспорване и за предвидените за тази цел срокове.
- 33 Като препраща по този начин към законодателството на държавите членки, законодателят на Съюза оставя на тях да решат по какъв начин да се уведомява заинтересованото лице за правото му на оспорване, за предвидения за тази цел срок и за момента, от който той започва да тече, стига връчването да е ефективно и да е гарантирано упражняването на правото на защита (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2019 г., *Centraal Justitiele Incassobureau* (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 34 Във връзка с това следва да се припомни, че спазването на правото на ефективна съдебна защита изисква не само гаранция за действително и ефективно получаване на решението, тоест за връчването му на адресата (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2019 г., *Centraal Justitiele Incassobureau* (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 39 и цитираната съдебна практика), но и за това при връчването адресатът да може да се запознае подробно с мотивите на приетото по отношение на него решение и със способите и сроковете за обжалването му, за да може ефективно да защити правата си и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да го оспори по съдебен ред (вж. по аналогия решение от 18 юли 2013 г., *Комисия и др./Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P и C-595/10 P, EU:C:2013:518, т. 100 и цитираната съдебна практика).
- 35 Впрочем съгласно член 6, параграф 3 от ЕКПЧ правото на защита включва право на заинтересованото лице да бъде незабавно и в подробности информирано „на разбираем за него език“ за характера и причините за обвинението срещу него.
- 36 В това отношение Европейският съд по правата на човека приема, че тази разпоредба признава на обвиняемия правото да бъде уведомен не само за причината за обвинението — тоест за деянията, които се твърди, че е извършил, и на които се основава обвинението — но и дадената на тези деяния правна квалификация, поради което предоставянето на точна и пълна информация за повдигнатите обвинения и за правната квалификация на фактите, която съдът може да възприеме, е съществено условие за справедливост на производството (вж. в този смисъл решение на ЕСПЧ от 25 март 1999 г., *Pélissier и Sassi c/у Франция*, CE:ECHR:1999:0325JUD 002544494, §§ 51 и 52).

- 37 Освен това Европейският съд по правата на човека приема, че член 6, параграф 3 от ЕКПЧ, макар да не предвижда, че когато обвиняемият е чужд гражданин, трябва да му бъде предоставен писмен превод на всяко писмено доказателство или официален документ по делото, все пак изисква в такива случаи да се обръща особено голямо внимание на връчването на „обвинението“. Всъщност според този съд обвинителният акт има определяща роля в наказателното преследване, тъй като от момента на връчването му обвиняемият е официално уведомен писмено за правното и фактическото основание за деянията, в които е обвинен. От това следва, че обвиняем, който не владее използвания от съда език, на практика може да се окаже в неравностойно положение, ако не му бъде предоставен и превод на обвинителния акт на разбираем за него език (вж. в този смисъл решение на ЕСПЧ от 28 август 2018 г., Vizgirda c/y Словения, SE:ECCHR:2018:0828JUD005986808, §§ 75—78).
- 38 Освен това националните органи трябва да проверят езиковите познания на обвиняем, който не владее достатъчно езика на производството, за да установят нуждите му от езикова помощ, вземайки предвид различни обстоятелства, като например естеството на правонарушението и изпращаните му от вътрешните органи уведомления, като достатъчни за целта биха могли да бъдат няколко отворени въпроса (вж. в този смисъл решение на ЕСПЧ от 28 август 2018 г., Vizgirda c/y Словения, SE:ECCHR:2018:0828JUD005986808, § 84).
- 39 От точки 34—38 от настоящото решение следва, че зачитането на правото на справедлив съдебен процес и на правото на защита изисква от органите на държавите членки, които налагат финансови санкции по смисъла на член 1, буква а) от Рамково решение 2005/214, да гарантират, че при връчването на решение за налагане на такива санкции заинтересованото лице е уведомено на разбираем за него език за елементите на посоченото решение, които са от съществено значение, за да може да разбере в какво е обвинено и да упражни в пълен обем правото си на защита. Посочените елементи обхващат по-специално фактите в основата на връченото решение, установеното правонарушение, наложената санкция, способите, срока и реда за обжалване на решението. В случаите, когато заинтересованото лице се позовава на необходимостта от превод, компетентните органи на решаващата държава членка следва да вземат всички необходими мерки, за да гарантират, че преводът ще бъде извършен възможно най-скоро.
- 40 Следователно на основание член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214 компетентният орган на изпълняващата държава членка може да се противопостави на признаването и изпълнението на решение за налагане на финансова санкция по смисъла на член 1, буква а) от това рамково решение, когато решението е връчено на адресата, без да е придружено с превод на разбираем за него език на посочените в предходната точка елементи и без да му дава възможност евентуално да получи такъв превод.
- 41 В това отношение е важно да се подчертае, от една страна, че този орган трябва конкретно и точно да провери дали адресатът разбира езика, на който му е връчено решението, като за целта вземе предвид по-специално естеството на правонарушението, изпращаните му от националните органи уведомления и фактическите обстоятелства в основата на връченото решение.
- 42 Всъщност, както Съдът вече е приел, наличието на нарушение на правото на защита и на правото на ефективни правни средства за защита трябва да се разглежда в зависимост от специфичните за всеки отделен случай обстоятелства, и по-специално от естеството на

разглеждания акт, от контекста, в който е бил приет, както и от правните норми, уреждащи съответната област (решение от 26 юли 2017 г., Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, т. 41 и цитираната съдебна практика).

- 43 От друга страна, както правилно отбелязва Европейската комисия в писменото си становище, органът на изпълняващата държава членка, преди да откаже да признае и да изпълни решение по смисъла на член 1, буква а) от Рамково решение 2005/214, трябва да поиска всяка необходима информация от органа на решаващата държава членка в съответствие с член 7, параграф 3 от Рамковото решение и този орган е длъжен да му я предостави (вж. в този смисъл решение от 5 декември 2019 г., Centraal Justitiele Incassobureau (Признаване и изпълнение на финансовите санкции), C-671/18, EU:C:2019:1054, т. 44 и 45 и цитираната съдебна практика).
- 44 С оглед на изложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214 трябва да се тълкува в смисъл, че дава право на органа на изпълняващата държава членка да откаже да изпълни решение — по смисъла на член 1, буква а) от това рамково решение и за налагане на финансова санкция за пътнотранспортно нарушение — ако е връчено на адресата си, без да е приложен превод на разбираем за него език на частите, които са от съществено значение, за да може той да разбере в какво е обвинен и да упражни в пълен обем правото си на защита, и без да му е предоставена възможност да получи такъв превод при поискване.

По съдебните разноски

- 45 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 20, параграф 3 от Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че дава право на органа на изпълняващата държава членка да откаже да изпълни решение — по смисъла на член 1, буква а) от това рамково решение и за налагане на финансова санкция за пътнотранспортно нарушение — ако е връчено на адресата си, без да е приложен превод на разбираем за него език на частите, които са от съществено значение, за да може той да разбере в какво е обвинен и да упражни в пълен обем правото си на защита, и без да му е предоставена възможност да получи такъв превод при поискване.

Подписи